

Andor József

(1930–2011)

Gyászol a zalai erdészársadalom, s gyászolnak azok a magyar erdészek, akik ismerték és tisztelték dr. Andor József Bedő Albert-díjas, aranydiplomás erdőmérnököt, az egykori Zalai Erdő-

és Fafeldolgozó Gazdaság nyugalmazott műszaki vezérigazgató-helyettesét, egyetemünk címzetes egyetemi tanárát. 2011. augusztus 5-én, életének 81. évében váratlanul eltávozott közülünk a pályáját az OEF-korszakban kezdő és már akkor kiteljesítő, nagy formátumú gyakorlati szakember, aki a magyar erdészetnek évtizedeken át egyik emblemikus alakja volt.

1930. október 8-án született Zalalövön. A nagycsalád szeretetében felnőve már gyermekkorában rabul ejtette a környező Alpok-aljai erdők varázslatos világa, megérezve a fenséges természet mindenhatóságát. Így nem volt véletlen, hogy zalaegerszegi gimnáziumi éveinek befejeztével útja egyenesen vezetett az erdészeti felsőoktatás soproni fellegrárába, ahol 1953 végén az Erdőmérnöki Főiskola végzős hallgatójaként vehette kezébe diplomáját. Szíve visszahúzta szeretett szülőföldjére, Zalába, a zalai erdőkhöz, hogy azután egész életében azok hűségét szolgálataiba szegődjön.

Az akkor még nem sejtett nagy ívű pályája első állomáshelye a Lenti Állami Erdőgazdaság Lenti-csömödéri vasútüzeme volt, ahol 1954. január 2. és 1956. április 20. között üzemvezetőként dolgozott. Ezt követően a jogutód Dél-zalai Állami Erdőgazdaságnál szakfelügyelői munkakört töltött be. Felügyelve szakmai felkészültségére, munkabíráására és határozottságára, a fiatal szakembert 1957. március 30-tól kinevezték az erdőgazdaság igazgatóhelyettes főmérnökévé, a vállalat második számú vezetőjévé.

1970. január 1-jétől az újabb jogutód, a Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság műszaki igazgatóhelyettesévé, majd 1985. december 5-én műszaki vezérigazgató-helyettesévé nevezték ki, s e munkaköréből vonult nyugállományba 1989. december 31-én. Műszaki irányításával korszerűsítették a '60-as évtizedben a csömödéri, majd a '70-es évtizedben a lenti fűrészüzemet. Hasonlóan fontos szerepe volt a '60-as évtizedben a nagykanizsai műszaki erdészet és az új nagykanizsai fafeldolgozó üzem létrehozásában, az országos hírű, nagyüzemi bajcsai csemetekert és a budafai arborétum, valamint a zalalövői Borostyán-tó kialakításában. Nevéhez fűződik a '70-es évek elején vállalatánál a programozott termelésirányítási rendszer bevezetése és sikeres működtetése.

Az általa irányított és az erdőgazdálkodás szinte valamennyi területén megvalósult nagy ütemű műszaki fejlesztéssel jelentősen elősegítette, hogy a ZALAERDŐ Zrt. jogelődjének, a Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnak a központja az 1967-ben épített –

ma is ilyen funkciót betöltő – székházba kerülhetett.

Húsz éven át tagja volt az Erdőmérnöki Kar Államvizsga Bizottságának, s egyetemünkön három évtizeden át meghívott előadóként is tevékenykedett. A fiatal kollégák pályakezdését – egykor e sorok íróját is – nagy ügyszeretettel támogatta.

1983-ban az erdőmérnöki karon címzetes egyetemi docensi, majd 1990-ben címzetes egyetemi tanári kinevezést kapott. Egyetemi doktori (dr. univ.) fokozatát 1986-ban szerezte meg.

Huszonegy éven át dolgozott az OEE elnökségében, s 1972-től huszonkét éven át vezette az Erdőhasználati Szakosztályt, melynek 1994-től örökös tiszteletbeli elnökévé választották. Öt éven át az MTA Erdészeti Bizottságának munkájában is részt vett.

Kezdeményezésére indult útjára a nagykanizsai Nagy-Magyarország emlékműnél az a nemes gondolat, hogy ültessünk 7 emlékfát H betű alakban az egész Kárpát-medencében, minden magyar helység hősi emlékműjénél vagy templománál, 1100 éves történelmünk hőseink tiszteletére.

Nem mindennapi gazdag szakmai és közéleti életútját Bedő Albert-emlékéremmel, MTESZ-díjjal, Munka Érdemrend ezüst fokozatával, több miniszteri kitüntetéssel, Nagykanizsa Megyei Jogú Város Díszpolgára címmel, Zalalövőért-díjjal és Zala Megye Fejlesztéséért-díjjal jutalmazták.

Dr. Andor József hamvait 2011. augusztus 11-én – akaratának megfelelően – a Zalalövő-mindszenti temetőben helyezték örök nyugalomra.

Búcsúzzunk tőle Reményik Sándor versoraival:

„Öreg erdőm, hiszen mi elmegyünk,
Én is, Te is.

Csak a Rítmus marad.

A Lélek örök, rejtett rítmusa.

Nekem Te adtad, én átadtam másnak.

Öreg erdőm, hiszen mi elmegyünk,

És fittyet hányunk mégis a halálnak!”

Dr. Baráth László

Ferenc Károly

(1960-2011)

Ferencz Károly 1960. április 26-án született Vácon, idősebb Ferencz Károly és Pintácsi Ilona első gyermekeként.

A természet iránti szeretete apai nagypapjától, Ferencz Pali bácsitól származott, aki, mint mezőőr, 2 éves korától vitte magával és mutatta meg neki a természet szépségeit.

A nyolcadik osztály elvégzése után a soproni Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolába jelentkezett, ahová kiváló tanulmányi eredménye ellenére sem vették fel helyhiány miatt. Egy év gimnáziumi tanulás után ismét felvételt kért Sopronba, ezúttal viszont sikerrel járt és 6 év múlva erdésztechnikusi oklevelet szerzett.

1979. augusztus 1-jén erdészgyakornokként kezdett dolgozni a Budavidéki Állami

Erdő- és Vadgazdaság Gödöllői Erdészeti-nél. 1982-től már a Göd-Főt erdészkerületet irányítja, majd később a Mogyoród-Kerepes erdőtümbben lett kerületvezető erdész. Az elmúlt két évben pedig az acsai erdészkerületet kellett felügyelnie és irányítania.

Az erdő iránti szeretetét és ragaszkodását mi sem bizonyítja jobban, hogy bár a munkahelyének a neve többször változott, de ő majd 32 évet dolgozott megszakítás nélkül ugyanott, a Gödöllői Erdészethez tartozó erdőben.

Jó szervezőképességét főnökei hamar felismerték, ezért önálló külső munkákkal is megbízták az ország más területein (Az M7-es autópálya, a Megyeri-híd nyomvonalának fakitermelése, az M3-as autópálya fásítása, a Fővárosi Vízművek erdeinek kezelése a Szentendrei-szigeten, és még sorolhatnám a helyszíneket, ahol az erdészkerülete mellett dolgozott.)

Szakmai felkészültségét jól példázza, hogy a Pilisi Parkerdő és más erdőgazdaság által szervezett szakmai versenyeken számos dobogós helyezést ért el.

A Pilisi Parkerdő Zrt., a Gödöllői Erdészet valamennyi dolgozója, kollégái, barátai, vadászársági tagtársai, sportlövő társai elnevezésben búcsúzzunk tőled Karcika, nyugodj békében!”

Gyenes István

Bödöcs László

(1941-2011)

Bödöcs László 1941. szeptember 20-án Káldon, a Farkaserdő szívében született, 18 évesen vette át erdésztechnikusi oklevélét a soproni Erdészeti Technikumban.

Munkáját a Sárvári Állami Erdőgazdaságnál beosztott erdészként kezdi, de már 1962-

ben kinevezik kerületvezető erdésznek, 1964-től 1976-ig erdőművelési műszaki vezető (ezt közben egy évre a gépesítési műszaki vezetői feladatok szakítják meg), ezt követően fahasználati műszaki vezetőként, illetve előadóként dolgozik 1981-ig. Ekkor lesz a Káldi Erdészet tervező-programozója, majd 1989-től a jelenlegi Sárvári Igazgatóság tervezésvezetője 2003-as nyugdíjba vonulásáig.

1961-ben és '76-ban munkáját Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerik el.

Időközben 1961-től 2 évre a honvédség „invitálja” meg, innen tizedesként térhet vissza szeretett szakmájához. Leszerelése után az Őrségbe kerül, de a '68-as év már otthon találja a Káldi erdészetben.

1969-ben nősül, a következő két évben megszületik Piroksa, majd Katalin lánya, akik két-két unokával teszik boldogabbá életét.

Ezek a „szikár” tények Laciról, hisz 30 éves barátságunk alatt mindenkinek Laci volt!!

Ezt egyenes, igaz emberségével, szókimondásával és barátságos, derűs, közvetlen természetével, bölcsességével érdemelte ki!

De ismerjük meg az Embert a sorok mögött: a legfontosabb dolog életében családja szeretete volt, felesége, két lánya, majd unokái mindenkinek felett álltak!

Nagy álma teljesült amikor erdésztechnikus lett, hivatását kiemelkedően jól végezte, akár művelésről, fahasználatról vagy gépesítésről volt szó. 1989-től a Szombathelyi Erdészeti Zrt. Sárvári Igazgatóságának tervezésvezetőjeként tervezte a legnagyobb területű, 13 500 hektáros egységet, azonban kedvence a farkaserdei 5500 hektáros erdőtomb volt, hisz itt született és itt élte életét! Sokan sokszor próbálták már kisajátítani a Farkaserdő legjobb ismerője címet, és most már leírhatom: ez a titulus Bődöcs Lacit illeti! Erdőrezsletszinten ismerte a területet, szabadidejének tetemes részét is – ha tette – itt töltötte. Szerénységére jellemző, hogy egyik több ezer köbméteres becslése köbméterre egyezett a kitemelt ténnyel, erre szokásos mosolyával megjegyezte: „ennyi év után egyszer én is eltalálhatom.”

Állandóan képezte magát, egyik kedvenc szórakozása a focin kívül az olvasás volt, főleg a történelmi témájú műveket szerette. Boráskodott is, pár éve aranyérmes lett Káldon a vörösbora, „hát én szőlőt is tettem bele” hártotta a gratulációkat.

A káldi gazdakör és polgárorség aktív tagja volt.

Nyugodt szerénysége emberi bölcsességet takart, de ez sem védhette meg a csapástól, melyet 8 éves unokájának súlyos, halálal végződő betegsége okozott.

Augusztus 2-án hajnalban agyvérzést kapott, és végül a szíve adta fel a küzdelmet, ő egy pillanatra sem, harcolt és vesztett a betegsége elleni küzdelemben, 16-án eltávozott közülünk!

Halála ürt és fájdalmat hagyott családjá, barátai, kollégái körében.

Végezetül engedtessek meg nekem egy személyes megjegyzés: Laci, harmincéves barátságunk NEM szakadt meg, csak egyszóval vált, hiányozni fogsz barátom!!

Bejczy Péter

Lóránt Miklós

(1936-2011)

Elhunyt Lóránt Miklós aranyokleveles földmérő mérnök, nyugalmazott bányaigazgató, akinek meghatározó szerepe volt a bányász-erdész-kohász-találkozók szakestélyeinek sikerében és 2004 óta az Országos Erdészeti Egyesületnek is tagja volt.

1959-ben végzett Sopronban, és első munkahelyén, Borsodnádason lett a bányamérési csoport vezetője. 1974-ben került Miskolcra, ahol előbb osztályvezető, majd a Lyukóbánya igazgatója. 1990-től a Bükkaljai Bányüzem igazgatója. A Borsodi Bányavagyon Hasznosító Kft.-től ment nyugdíjba.

Lóránt Miklós (alias Gyökér) személyiségét mi erdészek akkor ismertük meg, amikor Bics István és Bartucz Ferenc kezdeményezésére az OMBKE Rudabányai és az OEE Sárospataki Helyi Csoportjai 1974. szeptember 27-28-ra „Közös Egyesületi Ankétára és Barátsági Rendezvényre” hívták az egyesületek tagjait Telkibányára, amin a vendégeken kívül 44 bányász és 27 erdész vett részt.

A miskolci szénbányászok közül Lóránt Miklós kapott meghívót és a Podányi Tibor bányász és Madas András erdész által felváltva vezetett „frenetikus” szakestélyen ő volt a cantus praeses.

A rendezvény keretében az ipartörténeti gyűjteményben megnyitottuk az erdész-történeti kiállítást, a Kisházi Zoltán által korábban kiépített Király-kúton felavattuk az Erdész-Bányász Barátság Pihenőt és az emléktáblát. Ezt tekintjük az első bányász-erdész-találkozásnak.

1982. szeptember 24-én, az OMBKE 90 éves fennállásának tiszteletére, borsodi résztvevőkkel, újra Telkibányán volt a II. Bányász-Erdész-Kohász Találkozó.

1987. október 30-án ismét Telkibányán jöttek össze a III. Bányász-Kohász-Erdész Találkozó résztvevői.

Az 1990. évi 0008. sz. Invitáló Cédula szerint „Ki tudja merre, merre visz a végzet?”, 1994-ben pedig a Tucatodik Legborsodibb Szakestély az összhangra emlékezteti a Szénbánya Nélküli Bányász Szakestély résztvevőit.

1996. október 4-5-én, Miskolcon és Telkibányán Millecentenáriumi Rendezvényként tartott IV. Országos Bányász-Kohász-Erdész Találkozóról az Erdészeti Lapok is részletesen beszámolt (1996. 346-347), fényképpel is szemléltetve, hogy „Jelcin elnök úr (alias Lóránt Miklós...) is ott volt Telkibányán” és természetesen előző este a miskolci szakestélyen.

2004-ben az a megtiszteltetés érte az OEE Miskolci Helyi Csoportját, hogy Lóránt Miklós belépett az Országos Erdészeti Egyesületbe.

A személye iránti tisztelet és szeretet megnyilvánulásaként bányász, kohász, erdész barátok hatalmas tömege vett részt a hamvasztás utáni búcsúztatáson 2011. június 23-án Miskolcon, a Szentpéteri kapui temetőben. A búcsúbeszédet dr. Reményi Gábor tartotta és a bányászhimnusz halk zenéjével ért véget a szertartás.

Isten Veled Miklós! Nyugodjál békében! Emlékedet megőrizzük!

Dr. Járasi Lőrinc

Markovics László

(1929-2011)

Markovics László erdőmérnök, a Mezőföldi Állami Erdőgazdaság igazgatójának halálhíre váratlanul ért és megdöbbentett mindenkit. Tudtuk, hogy az utóbbi időben visszavonultan élt, kevesebbet mutatkozott, de szűk hazája, Fejér megye és a Vadex Zrt. nagyobb vadgazdálkodási eseményein még idén is megjelent.

Azon kivételes egyéniségek közé tartozott, aki alkotói korában a lehetetlent nem ismerte, mindig a jobbat kereste, szerette és értékelte a szépet, és a gazdaság egy-egy újabb sikeres fejlődési stádiumának nyugdíjasként is úgy tudott örülni, mint mi aktívak, mondván: „te legény, alighanem ti még jobban csináljátok!”, és szokása szerint dicséretként, biztatásként jól hátra vágta a keze ügyében álló kollégát.

1929 januárjában született Székesfehérváron, ahol középiskolát is végzett. 1949-ben

került Sopronba az Erdőmérnöki Főiskolára, ahol 1953-ban erdőmérnöki diplomát szerzett. 1954-től '57-ig a Balatonfelvidéki Állami Erdőgazdaság Zirci Erdészetiének vezetőhelyettese, majd erdészvezetője volt. 1957–68 között a Mezőföldi Állami Erdőgazdaság erdészvezetője, 1969 novemberéig vadászati csoportvezetője, majd húsz éven át – nyugdíjba vonulásáig – a gazdaság igazgatója.

Munkálkodásának első 15 éve az erdő- és vadgazdálkodás teljes körét átfogó erdészvezetői ténykedéssel telt el, amelynek során szerzett gyakorlati, szakmai, szervezési ismeretek jól megalapozták későbbi vezetői munkáját. Megkülönböztetett figyelmet szentelt a vadgazdálkodásnak, mely nemcsak egyik legfontosabb szakmai feladatát, kötelességét, hanem szenvedélyét is jelentette, azzal foglalkozhatott, amit a legjobban szeretett. Ritkán ért haza napnyugta előtt, mert még egy délutáni budapesti értekezlet után is kinézett valamelyik vadászterületre, nem éheznek-e vadjai, minden rendben van-e.

Egyéni adottságai – az igényesség, a kapcsolatteremtő képesség, az egyszerű kifejezőmód, a céltudatosság, az emberszeretet, a becsületesség – szakmai ismeretei és hite, a lehetőségek és tennivalók gyors felismerése, bátorsága nagyszerű vezetővé tették!

A lendülete, szép és új iránti lelkesedése, vállalkozói kedve magával ragadta beosztottait is, és a két évtizedes vezetése az erdőgazdaság legdinamikusabb fejlődési szakasza volt.

A jelentős vadászati, vadgazdálkodási fejlesztések, az intenzív vadföldgazdálkodás az ő idejében kezdődtek. Vadászházak, szolgálati lakások, üzemi feltároló utak létesültek, felépült a szárnyasvad-tenyésztő telep és a külső volierek. Az apró- és nagyvadfeldolgozó üzem létrehozásával pedig megvalósult a teljes vadas vertikum. Kialakult a sokszínű tevékenységi kör, a termékek és a szolgáltatások nemzetközileg is elismert színvonala.

Az apróvad vadászátat mindig szívügyének tartotta, a fácánvadászatok kiváló szervezője, házigazdája volt. A vadászvendégek örültek a társaságának, hiszen a legrosszabb lövőt is fel tudta vidítani, és estére a legjobb vadásszá nevezte ki.

Munkáját több alkalommal kitüntetésekkel ismerték el, melyek közül kiemelkedik az Erdészeti Kiváló Dolgozója (miniszteri), a Munka Érdemrend (ezüst), a Haza Szolgálatáért (arany), és 1987-ben az Állami Díj.

Kedves személyedet, cselekedeteidet mi, az erdőgazdaság dolgozói még sokszor felidézzük, emlékedet tisztelettel megőrizzük.

Balsay Miklós

Honlapjaink:

www.oec.hu

www.erdeszetilapok.hu

www.forestpress.hu

www.erdo.hu

www.mgszh.gov.hu